

Kerkdienst Janskerk 18 september 2016

Thema: Startzondag

Lezing: Lukas 9: 28-37

Voorganger: Harry Pals

Inleiding

Jezus ervaart God, als hij op een berg de hemel nadert en met Mozes en Elia spreekt. Vanuit de wolk van Gods verborgenheid klinkt de stem die hem als Gods zoon benoemt. Vanuit de hemelse heerlijkheid moet hij weer afdalen, om onder de mensen te zijn met hun pijn en lijden.

Overweging

Soms zegt een lied meer dan uitlegteksten. We zongen van 'Zwijgende woorden' - hoorden we die uit het evangelie? Was ons hart ontvankelijk om uit alle wirwar die lichtgestalte in het verhaal tevoorschijn te horen - zoals we zongen? Onze oren zijn zo vol van het al te gewone dagelijkse donker; we hebben zingende monden, de oren van ons hart nodig.

We zijn meegenomen de berg op (of zijn we nog achtergebleven in het dal?), meegenomen om aangeraakt te worden, daarvoor zijn we hier, daarvoor is de Janskerk er, ruimte waar het licht kan komen, het licht van de Eeuwige.

Het evangelie maakt ons tot leerlingen van Jezus, die met hem meetrekken. Hiervóór heeft Lukas verteld hoe Jezus zijn eerlijke eigen vragen deelt met de mensen, met ons: Wat zeggen de mensen over mij? Hoe zien ze mij? Die vraag is onderdeel van de vraag: wie ben ik? wie moet ik zijn? wat is mijn weg, mijn roeping? Petrus komt dan met een snel geforceerd antwoord: de Messias! De ooit komende, alles opklarende. Voor Jezus is zijn weg niet zo duidelijk, hij weet van zoeken, afgewezen worden, lijden. Hij zoekt zijn roeping, hij zoekt zijn God. Dat heeft Lukas allemaal al verteld.

En dan laat hij herhaaldelijk klinken die bekende Lukas-woorden, uit de traditie overgenomen: 'En het geschiedde...' Dan spitsen we de oren van ons hart! Lukas vertelt op zijn eigen wijze dat Jezus wordt gevonden, in twijfel en zoeken wordt hij daar op die berg hemels gevonden, als hij zich terugtrekt in de afzondering van een heilige ruimte, in de lichtkring van het bidden. Dan komt hij terecht, te-recht in het volle licht van de traditie, van Mozes en Elia, de Thora en de profeten, heel de bijbel van Jezus als Jodenman. Het kernwoord uit die bijbel klinkt: exodus, uittocht, opnieuw - weg uit het vastgelopen Jeruzalem. De hemel raakt de aarde, een mystieke ervaring, met bliksemende overrompelende beelden verhaald.

Op Jezus valt het eerste licht, er valt een zijlicht op ons, op die 3 mensen die ons vertegenwoordigen, die het licht van Jezus in zich verder dragen, in hem gevonden zijn.

Ik zie ze staan daar op die berg, die 3 mensen die zich hadden laten meelokken door Jezus op onbekende wegen. Ik stel me voor dat ze moe geworden zijn van al die wegen die ze tegen wil en dank moesten gaan En dan nu die hoge berg op... Hun ogen, nee heel hun lichaam is zwaar geworden van vermoeidheid, wil slapen, niets meer hoeven. Maar dan is daar opeens het *andere* gezicht van Jezus (niet na te vertellen), dat bliksemende wit van zijn kleren, en die 2 legendarische voorvaders erbij, ook al zo anders en verheven, met hun woorden die te groot, te uitdagend zijn. Het is te veel, toch blijven ze op de been, 'ze bleven doorwaken', onmogelijk bijna: niet zoals in de hof van Gethsemane later Jezus alleen laten met zijn strijd, nee, wakker blijven, waken, waakzaam zijn.

Ik zie ze staan daar op die berg - Petrus voorop, achter hem Johannes en Jakobus. Als het mooie visioen weg dreigt te vallen, grijpt Petrus haantje de voorste in: snel, 3 tenten om ze vast te houden, hier te houden. 'Hij wist niet wat hij zei', zegt de evangelist met een glimlach, altijd weer die Petrus... De wolk van Gods verborgenheid schuift ervoor - dat is altijd weer het lot van gelovige mensen: God is er - God is er niet; God is aanwezig in wolken gehuld, verhuld, verkleed in een stem, de stem uit oude boeken, verhalen - en klinkt die nu echt ook uit de hemel?: mijn

zoon, mijn uitgekozene die het voor de kiezen krijgt, hoor wat hij zegt in het doen! En dan is er alleen Jezus, Jezus alleen. Van wit en heerlijkheid is geen sprake meer.

Ik zie ze staan daar op die berg - 3 mensen als wij, goedwillend maar nauwelijks tot geloven in staat. Samen de bonte gemeenschap achter Jezus aan. Wij met hen samen. Drie mensen, 3 'prototypen' van gezochte-en-gevonden gelovigen. Drie mensen elk met hun eigen plek in de gezamenlijke navolging van Jezus:

Petrus, 'rots', de mens die zo graag en gretig en vurig voorop wil lopen in het doortrekken van de lange lijnen van de geschiedenis, de traditie. Die zoveel van oudere verhalen terugziet in zijn ervaringen met Jezus, en die dat ook zo graag allemaal haastig bijeen wil harken, vast willen houden, 'in handen' wil houden, onder controle. Petrus de mens van de bronnen.

Johannes, 'de Eeuwige is genadig', die met zijn naam en in heel zijn bestaan geraakt is door Gods overstelpende liefde, die die liefde vorm wil geven, mensen erbij betrekken, mensen aan elkaar verbinden zoals Jezus dat kon en deed, een gemeenschap van verbondenheid stichten. Johannes de mens van de gemeenschap.

Jakobus, de oude Jakob, 'hienenlichter', oplichter, die zijn broer aan de kant zette, die geraakt wordt en dan leert om niet alleen maar voor zichzelf op te komen, maar juist voor de ontrechte, die wil doen, aanpakken, oplossen, een betere wereld maken - want wat stelt geloven voor als je een ander niet eens ziet staan? Jakobus de mens van de inzet.

Drie kanten van de kerk: de bronnen, de gemeenschap, de inzet.

Jakobus, Johannes, Petrus, wij... Ik zie ons staan straks in de kerk, in het koor - als mensen die allemaal op eigen wijze gevonden, geraakt zijn door Jezus en zijn God, als Jezus even uitgetild boven het alledaagse, als nieuw teruggegeven aan onze wereld. Met onze eigen bijzonderheden, geschiedenis, karakter, talenten bijdragend aan het veelkleurig palet van de gemeenschap onderweg. Iedereen anders, iedereen nodig, iedereen even waardevol.

Geloven kan een hoop gedonder geven, donder en bliksem als wit licht. We dalen met Jezus weer van onze heerlijke hoogten af de gewone wereld in, de 'talrijke menigte' komt ons alweer tegemoet, en wat dan... Wat moeten we dan weer veel... Ja - maar vandaag bedenken we in het bijzonder: 'Wie alleen loopt raakt de weg kwijt', *als gemeenschap* dragen we dit verhaal, ieder met eigen bijdrage, elkaar troostend en bemoedigend en uitdagend. Samen veel meer dan de optelling van wat we elk alleen kunnen. Laten we het aandurven om onszelf vindbaar te maken, voor elkaar, voor de Geest van de Eeuwige, voor de liefde die ons beloofd is...

Zo moge het zijn.